

Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

A doua revoluție Volumul II: Statul popular

Partea 1

PREFAȚĂ

"Statul popular" este cel de-al doilea volum al scrierilor mele programatice despre viitoarea a doua revoluție.

Primul volum, "Glaube und Kampf" (Credință și luptă), se referea în primul rând la viziunea asupra lumii a național-socialiștilor din tânăra generație; de data aceasta, este vorba despre forma și concepția noului Reich al tuturor germanilor.

Principala noastră revendicare în lupta politică zilnică este:

"LIFT NS BAN!"

Pentru că fără o dezvoltare liberă a Partidului Muncitoresc German Național-Socialist reînnoit nu va exista o renaștere națională. Acest obiectiv, de necontestat în cercul de tovarăși, se lovește însă încă de o largă neînțelegere în rândul publicului larg:

Nemulțumirea față de sistemul de partid osificat este în creștere, iar național-socialismul este, de asemenea, privit din ce în ce mai mult într-o lumină pozitivă. Dar suntem prea înclinați să vedem național-socialismul ca pe o formă de

guvernare care a dispărut fără urmă în 1945, mai degrabă decât ca pe o idee care are un răspuns la problemele prezentului și ale viitorului. Astfel, interesul crescând pentru Adolf Hitler, ideea și statul său este mai mult istoric decât politic. Trebuie să schimbăm acest lucru dacă vrem să fim luați în serios ca forță revoluționară în rândul oamenilor.

Nu mai vrem să fim văzuți ca "fetișisti ai uniformeii", ca "arlechini ai lui Hitler", respingem sloganul spiritului care stă în stânga. Planificăm revoluția de la dreapta și arătăm tradiția și transformarea unei mișcări vii ale cărei vise nu sunt îngropate:

Vise de lege și libertate, de spațiu vital și putere mondială, de rasă și națiune, de Occident și de soluționarea definitivă a problemei evreiești, de a treia cale dincolo de capitalism și comunism, de Volksgemeinschaft der Deutschen.

Vreau să dau acestor vise o formă solidă în cadrul acestui al doilea volum, nu pentru a crea o dogmă - nu suntem dogmatici orbi - ci pentru a trasa conturul unei noi și mai frumoase Germanii. Nu mă ocup de filozofia de stat, nu elaborez un program de guvernare; dar, așa cum a fost necesar să prezentăm din nou principiile ideii noastre fără a face o ideologie dintr-o viziune asupra lumii, tot așa trebuie să prezentăm și ideile noastre despre statul popular național-socialist al viitorului, dar fără a forța astfel o mișcare populară multiformă să intre într-o cămașă de forță. Detaliile sunt lăsate pentru dezvoltarea revoluționară, dar principiile trebuie exprimate.

Poate că unii tovarăși mă vor acuza că vreau să falsific sau să reinterpretez adevăruri și idei care sunt stabilite pentru totdeauna în "Mein Kampf". Nimic nu poate fi mai departe de mintea mea!

Liderul Adolf Hitler, opera și viața sa, este și rămâne cea mai mare autoritate și modelul de neatinț pentru orice național-socialist adevărat, - dar timpul nu stă pe loc; o idee și o mișcare trebuie să se poată schimba fără a renunța la principiile sale din această cauză; Biserica Catolică ne-a arătat acest lucru de secole.

Iar noi - tineretul național și socialist dintr-o țară ocupată și distrusă - avem dreptul să ne gândim la calea noastră spre victorie. Nostalgia nu poate înlocui politica!

Așa că am ales acest termen ca subtitlu:

național-socialismul între Ludovic Napoleon și Mao Tse-tung, ceea ce poate părea alienant pentru unii dintre vechii militanți. Desigur, nu pretind că nepotul marelui corsican și revoluționarul chinez de succes au fost național-socialiști, deși există cu siguranță puncte de contact cu bonapartismul și maoismul. Dar este vorba despre altceva:

Cel de-al doilea imperiu francez al lui Ludovic Napoleon ne dovedește că un mare erou - în ciuda eșecului său în politica de putere - poate inspira nepoții mai mici la o reorganizare de succes.

Dar Mao Tse-tung ne-a demonstrat că revoluția nu trebuie să se încheie neapărat cu o "nouă clasă" de funcționari de partid birocrați, sătulă și mulțumită de sine. El le-a arătat revoluționarilor din întreaga lume că un partid mereu reînnoit poate alunga pericolele iminente ale reacțiunii. Dar cel de-al treilea model politic pentru modelarea renașterii radiante a Reich-ului nostru trebuie să fie Ernst Röhm, șeful de stat major al SA, care a creat conceptul de "a doua revoluție" și și-a dat viața pentru el.

Dar toate acestea capătă sens doar pe fundalul figurii titanice a lui Adolf Hitler și al memoriei Marelui Reich german, care timp de doisprezece ani a împlinit dorința germanilor - dorința de măreție, demnitate, glorie, libertate și justiție socială - și care a căzut din cauza superiorității dușmanilor și a trădării reacțiunii. Moștenirea părinților noștri trăiește în noi.

Într-o zi va veni și ziua răzbunării!

Voi repeta eu însumi, în unele privințe, ceea ce am afirmat deja în "Credință și luptă", dar acum îl vedem într-un context diferit; în rest, Dr. Goebbels ne-a învățat că adevărul nu poate fi spus suficient de des.

Scriu aceste rânduri și în timpul detenției și sunt conștient de pericolele pe care le reprezintă cuvântul meu deschis.

Dar eu sunt liber prin naștere! Sunt un german, nu un republican de ocupație! Ce-mi pasă mie de cămășile de forță politice ale învingătorilor din 45? Eu îmi spun părerea!

Este vorba despre Germania. Cine vrea să stea laș în spate?

SOARELE NU APUNE NICIODATĂ ÎN FAȚA NOASTRĂ!

1. STATUL

"Imperiul este pace!" - Louis Napoleon

Exemplul istoric: Al doilea imperiu

Anul 1815 a însemnat înfrângerea finală a lui Napoleon.

Bătălia de la Waterloo - de partea Franței, oricum, doar un măcel între tineri fără experiență și veterani vechi ai unui război european care dura de ani de zile - a fost pierdută; marele corsican a fost exilat în Sfânta Elena, unde a murit amar și singur ani mai târziu.

Odată cu înfrângerea, cu moartea lui - se pare - au murit și visele lui. Puternicul imperiu francez, care acoperise întreaga Europă cu războaie și, în cele din urmă, o dominase, s-a spulberat. N-a mai rămas nici urmă de el. Simbolurile, titlurile și ideile Imperiului napoleonian au fost interzise în toată Europa - chiar și în Franța învinsă și umilită. Vulturii zăceau în praful istoriei, îngropați sub râuri de sânge și sub blestemele învingătorilor.

Mareșalii și demnitarii Imperiului au fost persecutați și au trăit o viață mizerabilă dacă nu au servit sistemul pe care învingătorii îl stabiliseră pentru Franța - regimul Anclen, regimul regal reacționar. Moștenitorul tronului, singurul fiu al lui Napoleon, a fost crescut ca un prinț austriac și a murit tânăr.

Francezii, care fuseseră stăpânii continentului sub conducerea împăratului, care îl încurajaseră cu entuziasm pe împăratul lor în zilele de glorie și de succes, chiar și până aproape de sfârșitul amar, au fost secătuiți de sânge. Masa armatei sale rămăsese în Rusia, Garda se sacrificase în ultima bătălie - fără succes și aparent fără scop. Sute de mii dintre cei mai buni căzuseră și totuși împăratul pierduse.

În Franța, se vorbea despre mania lui Cezar, despre bestia sângeroasă, despre megalomanul care și-a sacrificat poporul din cauza unei ambiții personale nestăpânite, a unei dorințe deșarte de glorie. Cei care mai ridicau încă vocea în apărarea fostului regim care dispăruse fără urmă, șters de pe pământ, riscau să fie sfâșiați de opinia publică sau de slugile Restaurației. Erau puțini cei loiali împăratului, fără curaj și fără speranță. Imperiul - exista doar de zece ani - era un vis. Un dor neîmplinit pentru cei puțini credincioși, un coșmar îndurat pentru cei mai mulți. -

Ani mai târziu, când sicriul împăratului este transferat de la Sfânta Elena la Paris, starea de spirit a oamenilor s-a schimbat. Vechile strigăte de "*Trăiască împăratul!*" - *Trăiască împăratul!*"

Frații și mareșalii marelui mort stau în fața sicriului în uniformele lor istorice. Dar a fost doar melancolie, nu și un viitor. Strigătele mulțimii - în niciun caz majoritatea poporului - erau pentru un mort din ale cărui victorii nu mai rămăsese decât amintirea. Nu exista niciun moștenitor și nicio speranță pentru un nou început. Cum ar fi trebuit să arate acesta?

Toate statele Europei au fost de acord să nu mai tolereze niciodată un Napoleon în fruntea națiunii franceze; ele au sprijinit regatul corupt cu toată puterea lor. Acest sistem nu a fost deosebit de popular în rândul populației, dar a asigurat o anumită prosperitate, stabilitate economică și pace. Și a avertizat neîncetat asupra consecințelor nefaste care vor urma inevitabil bonapartismului, care a adus deja o dată dezastrul națiunii. Fiecare mișcare a grupurilor slabe loiale împăratului a fost zdrobită. Oamenii au rămas indiferenți.

În îndepărtata Elveție, în acea perioadă, se afla un tânăr care avea vise ciudate, nebunești; limba sa maternă - franceza - vorbea cu un accent ciudat, german, iar în Franța i se interzicea intrarea. Numele lui: Louis Napoleon, un nepot al împăratului.

Nu era un geniu, dar nici prost. Nu avea o personalitate convingătoare, atotcuprinzătoare ca unchiul său, dar avea curaj: curajul de a înnebuni! Căci nu era o nebunie din partea acestui tânăr aventurier să pretindă tronul imperial francez? Cei mai mulți oameni doar râdeau, unii îi priveau cu suspiciune activitățile, doar câteva mii de oameni credeau în el:

Veterani ai războaielor napoleoniene și câțiva tineri care credeau că se sufocă în epoca burgheză sufocantă a regatului ieșean. Râzătorii aveau dreptate: două tentative ridicole de lovitură de stat ale prințului eșuează lamentabil; a doua duce la arestarea sa și la ani de închisoare, din care reușește în cele din urmă să evadeze în străinătate, lăsând în urmă ruinele viselor sale.

La treizeci de ani de la sfârșitul Imperiului, stabilitatea Restaurației a început să se estompeze. Dificultățile economice au crescut, muncitorii și tinerii s-au revoltat, regele a fugit.

În 1848, la 33 de ani după Waterloo, revoluția este victorioasă.

Bonapartiștii au fost doar o parte a acestei mișcări revoluționare de eliberare și nicidecum cea mai mare. Mai degrabă o mică minoritate de visători și aventurieri, dar interdicțiile căzuseră în cele din urmă! Cu toate acestea, aproape nimeni nu credea că un imperiu reînnoit era posibil - doar câțiva își doreau acest lucru, dar Bonapartiștilor li se permitea acum să comemoreze în mod deschis realizările și măreția împăratului mort, iar în aceste luni Napoleon a devenit în sfârșit un erou național. El a rămas astfel până în prezent.

Alegerile prezidențiale din același an au adus o senzație pentru tânără republică. Niciuna dintre numeroasele grupuri politice din țară nu se așteptase la așa ceva :

Ludovic Napoleon, pe care aproape nimeni din Franța nu-l cunoștea personal, ai cărui adepți apăruseră pentru prima dată în mod deschis după decenii de interdicție, care până atunci nu se adusesse în atenția francezilor decât prin aventuri eșuate, a fost ales președinte cu o majoritate covârșitoare! "Franța nu a ales o persoană, ci un nume - Napoleon", au spus politicienii.

Dar au urmat alte senzații. Puterile străine, surprinse și șocate, erau neputincioase în fața faptului împlinit. Au amenințat că vor accepta un președinte Napoleon - dar niciodată un împărat Napoleon.

"Imperiul înseamnă război!", spuneau ei, iar acest lucru a fost repetat de un milion de ori în Franța de către opoziția prințului președinte. Pentru ei toți, Imperiul însemna: război, granițe extinse, bătălii constante, o Europă subjucată, un imperiu mondial reînnoit în tradiția romană. Țările străine nu puteau accepta acest lucru, iar francezii înșiși se temeau de o nouă ediție a războiului de exterminare a tuturor statelor împotriva unei Franțe napoleoniene.

Prințului Președinte, se pare, nu-i mai rămăseseră decât două căi:

Ludovic Napoleon a fost capabil să preia moștenirea unchiului său acolo unde acesta eșuase și să se ocupe de război. Puțini l-ar fi urmat și nu ar fi moștenit geniul militar al împăratului. Cum putea spera să învingă acolo unde marele mort fusese învins?

A doua cale era renunțarea la tronul imperial și transformarea bonapartismului într-o mișcare republicană democratică. Aceasta ar fi fost o renunțare la fundații.

Napoleon al lui Loul a ales a treia cale, ceea ce a uimit pe toată lumea, i-a asigurat locul în istorie și a făcut din el un model politic pentru noi, național-socialiștii. El a călătorit prin țara sa promovând o reînnoire a Imperiului napoleonian. Dar fiecare dintre discursurile sale se încheia cu o declarație sfidătoare, care la început părea incredibilă: **"Imperiul este pace!"**.

Ludovic Napoleon nu a trădat marea moștenire la care se simțea angajat, ci doar a trasat consecințele înfrângerii unchiului său, fără să-i atingă faima sau să-și schimbe obiectivele:

- Franța ca o mare putere - dar datorită succesului economic și progresului tehnic.
- Schimbați frontierele - dar prin presiuni economice și politice.
- Franța ca putere decisivă pe continent - dar prin diplomație abilă.
- Tradiția romană - dar fără război.

"Imperiul este Pace!"

Ludovic Napoleon a amintit marile realizări interne ale împăratului - administrația, administrarea justiției, creșterea conștiinței de sine și a încrederii în sine a poporului, unitatea și entuziasmul național - și a promis că le va continua.

"Imperiul este pace! Eu, ca și Împăratul, am de făcut mari cuceriri." a spus Prințul Președinte și apoi a vorbit despre eradicarea sărăciei, despre progresul tehnic și economic și despre măreția internă a Franței.

În 1852, Ludovic Napoleon a abolit constituția republicană și, în cadrul unui referendum, marea majoritate a francezilor l-au numit pe tronul imperial. El s-a numit Napoleon al III-lea. Țările străine au păstrat tăcerea. Imposibilul fusese realizat:

La 37 de ani de la înfrângerea totală și ostracizarea lui Napoleon, a existat din nou un împărat francez din Casa Bonaparte!

Restul este istorie. Sub imperiu, care a rămas stabil până la înfrângerea sa militară de către Germania în 1870, Franța a înregistrat progrese extraordinare. A apărut Parisul modern, căile ferate, deschiderea țării, industrializarea, rolul de arbitru pe continent timp de decenii. Ludovic Napoleon nu a fost un geniu, și-a făcut datoria de patriot francez și de moștenitor al unui mare om. Niciun monument nu-i stă mărturie, a fost uitat.

Dar marele Napoleon, împăratul care odată părea că a eșuat, este considerat cel mai mare francez al secolului trecut - și probabil că a fost. Ceea ce el a început și nepotul său a continuat, pornind de la zero, a modelat Franța în Grande Nation.

Lege și libertate

În viața unei națiuni, există trei niveluri politice:

- Sarcina istorică și sensul vieții națiunii
- Guvernanța statului, guvernarea și economia
- Formarea sferei personale a vieții individuale a cetățeanului.

Când ne gândim la statul național-socialist al poporului, primul nivel - sensul existenței noastre istorice - se impune de la sine. La fel cum individul disperă

de fericirea și de viața sa dacă nu reușește să o umple de sens, tot așa și o națiune cade în autodistrugere dacă se rătăcește în privința misiunii sale istorice, nu mai vede niciun sens în ea însăși, sau diferite sensuri luptă pentru sufletul maselor.

Această stare de fapt este vizibilă în regimurile democratice din Occident. Acestea se autointitulează "societăți pluraliste", adică acordă - chiar dacă numai în teorie - libertate deplină fiecărei convingeri politice, ideologice și religioase. Am stabilit deja în studiul nostru despre capitalismul liberal că această libertate este foarte limitată în RFG, de exemplu:

Există așa-numita "Ordinea de bază democratică a libertății" (FDGO), care ar trebui să fie baza obligatorie a societății germane de ocupație și, prin urmare, stabilește statul ideologic liberalist. În realitate, FDGO servește doar la menținerea la putere a unui mic strat de elemente străine de popor.

În timp ce democrații își nesocotesc zilnic propriile principii - de exemplu, dreptul fundamental la libertatea de opinie și de întrunire -, drepturile reale pentru oamenii obișnuiți lipsesc cu desăvârșire - de exemplu, dreptul la muncă - și nici măcar nu se încearcă un sentiment de viață națională, deoarece porunca reunificării din Legea fundamentală a fost complet abandonată în activitatea politică practică.

Cu toate că Legea fundamentală nu este chiar complet rea în teorie, ea nu este în mod cert potrivită ca fundament ideologic comun pentru națiunea noastră. Menținerea puterii de către o clică conducătoare fără viziune și fără un scop nu poate fi un fundament obligatoriu.

Cu toate acestea, libertatea rămasă care poate fi folosită de astfel de grupuri, în care sistemul nu vede niciun dușman, ci doar un fel de bufon al curții, este suficientă pentru a împiedica unitatea poporului nostru și, astfel, pentru a-l lăsa să plutească neajutorat în derivă pe stâncile viitorului.

Prin urmare, pentru noi, național-socialiștii, sistemul juridic și social al Occidentului nu poate avea decât o semnificație instrumentală. Recunoaștem legile democrațiilor în dorința de a le elimina pentru a deschide poporului calea spre un viitor sigur. Trebuie să căutăm în altă parte sensul existenței noastre völkisch. Cu toate acestea, condiția de bază pentru acest sens este însăși existența unei națiuni. Legea și libertatea sunt indivizibile.

Și poporul german trebuie să își recâștige dreptul la unitate și libertatea de a-și modela independent viața națională. Atâta timp cât Germania Mare nu este

organizată ca un stat capabil să acționeze, iar existența sa nu poate fi asigurată prin tratate de pace, politica germană va rămâne întotdeauna provizorie și incertă. Numai pe baza dreptului și a libertății poporului nostru își găsesc sensul reflecțiile noastre asupra Volksstaat-ului.

Așa cum am menționat mai devreme, Germania Mare este un drept natural al poporului nostru. Lupta pentru Germania Mare este o piatră de încercare decisivă:

Acest lucru arată cine luptă pentru dreptul și libertatea poporului nostru și cine doar vorbește despre asta. În lupta pentru Germania Mare, mișcarea germană pentru libertate s-a reunit și aici democrația a pierdut deja orice drept moral de a continua să modeleze destinul poporului nostru!

Având în vedere situația mondială, este de iertat faptul că reunificarea, chiar și după mai bine de treizeci de ani de la armistițiu, a rămas un obiectiv greu de atins. Dar este o crimă împotriva misiunii istorice a poporului nostru faptul că democrații au permis ca unitatea să nu fie percepută astăzi nici ca un obiectiv, nici ca o sarcină.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRUHRORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Siebzehn Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschingelzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idiosyncrasy von Nazionismus, Vererbung, Verfügung und Vererbung haben nicht ermöglicht, die Karte der genetica des neuen hoch gebildeten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich. Alle Führer- und Kampfgewinnenden sind Schüler an Schüler an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Siegung ist eine neue gewordene, aber die Größe des hochgebildeten Führer ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorzeitliche Beginn ist ein Akt, der die Wehrmacht - gegen alle weißen Völker (V) - zu besiegen, keine Mittel und Eisenbahnen, Luftaufhebung und Raumverweigerung.

Ein "nein" oder "Vergelt", ist ein Wahlrecht oder im Straßensumpf, ist ein Propagandamittel. Sowohl oder auf einem Schicksal. Anders Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Paul Hitler
Gerdard Luch

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raportul de față
Interviu cu Molly**
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mă actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii (www.mourningthenazis.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiarea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat abia că de informații. Caută informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săpând în trecut îngropat. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 174 (137) Founder 1978 April 26, 2022 (135)

The Fight Goes On !

Ninety years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countermen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "fight" or "Vergelt", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Paul Hitler
Gerdard Luch

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!